

Bu Yalan Dünyada Karun'un Malı, Cengiz'in Şanı, Lokman'ın Canı Gitmiş

Günümüz insanı, geçmişle kıyaslanmayacak refah seviyesini yakalamasına rağmen, bugün en çok muhtaç olduğu şey huzur ve mutluluktur. Ama ne yazık ki aradığı şeyi de yanlış yerlerde aradığı için huzura kavuşacağı, mutlu olacağı yerde huzursuzluğu ve mutsuzluğu da daha çok artıyor. Günümüz insanının bazıları çok para biriktirmede, kimi rütbede, kimileri şöhret ve şehvette, kimileri de makam ve mansıpta en yüksek yerlere ulaştığında huzurlu ve mutlu olacağını sanıyorlar. Makam düşkünü, servet düşkünü, şöhret ve şehvet düşkünü olanlar gözlerini hedefe kilitleyince burnunun önündeki tuzakları göremiyorlar. Alkışlar kulaklarını sağır, sahte ve iğreti saygılar da gözlerini köreltiyor. Oysa, buralarda aranan mutluluk ve huzur bir yaz yağmuru gibi göz açıp kapayıncaya kadar gelip geçiyor. Örnek mi? Siz de etrafınızı gözlerseniz bunun örneklerini çokca görebilirsiniz

Ben bildiğim ve sizin de bildiğiniz örneklerden birkaç tanesini arz edeyim. İzmir'de 1962 yıllarında öğrenciliğim esnasında devasız hastalığa yakalanıp da tedavi olamayan İzmir'in meşhur milyoneri F. A. 'ın "..... S.Kaf la bilmem ne yaptığının paraları ben sizi kazanmak için hayatımı harcadım, şimdi siz beni niye kazanmıyorsunuz?" diye küfrederek intiharı. 1980 li yılların Manisa'nın en zengin ailesinin büyüğü, yine devasız o meşhur hastalığa yakalandığında " **O kadar param var beni niye Amerika'ya götürmüyorsunuz?**" diye çocuklarına küfrettiğini benim yaşıtımdaki bir çok Manisalı bilir. Bir zamanlar burnundan kıl aldırmayan ekran şovmenini hatırlayan var mı? Omzu yıldızlarla dolu general, bir fazla yıldız takmak için 16 Temmuzda düştüğü durum, yine bir zamanlar röportaj almak için TV.lar ve gazetecilerin kapısında nöbet tuttukları o ünlülerin kapılarının önünde sineklerin bile uçmadığını hep beraber görüyor ve izliyoruz. Buraya kadar saydığım örnekler, baş olmanın getirdiği sarhoşlukla mutlu olanlardı.

Velhasıl günümüz insanının huzur ve mutluluğu araması biraz da kedinin kuyruğunu kovalamasına benziyor. Kovaladıkça yakalama şansınızın olmadığını görüyorsunuz. Yakaladığını sandığı bir anda da tepe taklak gidiyor. Çünkü buralara kendi imkânları ile geldiğini sanıyor. Getireni unutarak, kendini ve nefsinin putlaştırıyor. Kur'an-ı Kerim'de "**Dünya**" kelimesi ile "**Ahret**" kelimesi aynı sayıda geçer. Ama biz "Ahret" kelimesini yok kabul ederek Dünyalık peşinde koştuğumuz müddetçe kedinin kuyruğunu yakalayamadığı gibi, bizim de onu yakalamamız mümkün olmuyor. Kazanıp sahip olduğumuz şeylerle mutlu olayım derken, yukarıda da izah ettiğim gibi ya devasız hastalık,

ya da yaşlılık zamanla bizi mutlu kılan şeyler, bir anlam ifade etmez hale geliyor. Peygamberimiz mutluluğu yakalamak için dünyalık peşinde koşma yerine Allah rızasını kazanmayı öğütlüyor. İşte bunu insan başardığı anda mutluluğu yakalamış ve huzuru tatmış olur. Çünkü Rabbimiz de " **Kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur**" buyuruyor. Şimdilerde dünyayı saran üç anlayış var. Bu anlayışlardan biri : " **Yaşam: Hiç ölmeyecekmiş gibi yaşam**" **Sadece yaşayın. Kendinizi nasıl mutlu hissediyorsanız, nefsiniz neyle mutlu oluyorsa öyle yaşayın.**" diyorlar. Bunlara göre insanların hakkını yemek, kötülük yapmak, merhametsiz davranmak... Bunların hiçbir önemi yok. Önemli olan mutlu musunuz? Sorusunun cevabını : " **Ben mutluyum**" cevabını verebilmeniz. Önemli olan ayakta kalabilmek. Mantığı da " **Büyük balık küçük balığı yutar**" felsefesi oluşturuyor. Ama gelin görün ki gerçek böyle değil. Bizim kültürümüzde yaşamanın karşılığında " **Ölüm**" var. İnanan insanların hayatının merkezinde ölüm vardır. Biz ne olursak olalım, ne iş yaparsak yapalım her an ölebileceğimizi düşünürüz. Kültürümüzde, şarkılarımızda bu tema vardır.

Hani Karun malı gitmiş / Hani Cengiz şanı gitmiş/ Hani Lokman canı gitmiş

Yalan Dünya yalan imiş/ Hani Lokman canı gitmiş /Yalan Dünya yalan imiş.

Günlük koşuşturma içinde her an " **Sen şimdi bu işi yapıyorsun ama şimdi ölürsen bunun hesabını verebilir misin?**" sorusunu sorarız. Her an ölebilirsin. İşte hayatın merkezinde bu düşünce olursa hayatına bir denge, bir çeki düzen verirsin. Sabahleyin evden çıkıp akşam eve dönememe veya evde bıraktığımızı döndüğümüzde bulamama veya her geçen gün yakın veya uzak dostlarımızı teker teker kaybettikçe şunu anlıyoruz. Hayatın merkezi " **Yaşam**" değil " **ölümdür.**" Hayatın merkezine yaşamı değil de ölümü aldığınızda hayata ve insana bakışımız değişiyor. Ölümü düşündüğünüzde hayatın rengi değişiyor. İşte o zaman hayatın tadını tadıyorsunuz. Karamsarlığı unutup daha verimli hale geliyorsunuz. Hz. Osman bir cenazeyi mezara defnederken " **Ey mezar! Sende mutlu olan, senden sonra da mutlu olur. Sende acı ve ıstırap çeken, senden sonra da acı ve ıstırap çekiyor.**" Mezara nasıl inerse, mezardan sonrası da aynı geçiyor.

Bir de mutluluğu " **Özgürlük**" anlayışında arayanlar var. Özgürlük peşinden " **Özgüven**"i getirdi. Dolayısıyla büyük-küçük arasında saygı da kalmadı. Ebeveynler " **Çocuğum, özgür yetişsin, kişilikli ve özgüven sahibi olarak yetişsin**" derken saygısız nesiller yetiştirmeye başladılar. Geçenlerde değerli değerli dostum em. İl Milli Eğitim Müdürü insan eğitimci Sayın Mustafa Altınsoy'un Facebook sahifesinde gördüm " **Saygısızlığın adı, günümüzde " Özgüven olmuş."** Değerli dostum Sayın Mustafa Altınsoy, buraya kadar anlatmak istediğimi bir cümlede

özetlemiş. Özgüvenli, kişilikli, özgür bireyler yetiştirelim derken, ölümü unutan, yaşlıyı, yaşlı olarak görmeyen (Sanki kendi yaşlanmayacakmış gibi) küçük putçuklar yetiştirir hale geldik. Geçenlerde bindiğim belediye otobüsü tıklım tıklım dolu idi. Otobüse binen yaşlı bir kadına yanında yedi ile sekiz yaşlarında çocuğu olan bir anne yerini vermek istedi. Ama bayan yerini vermesine rağmen çocuğu : " Burası benim hakkım niçin kalkacağım?" diyerek yerini, elinde asa taşıyan yaşlı kadına, annesinin ısrarlarına rağmen yerinden kalkmadı. Ve annesi de bir türlü çocuğunu, yaşlı kadına yer vermesi konusunda ikna edemedi. En nihayet mahcup olan anne " Hep özel araçla seyahat ettiği için otobüse alışkın" değil, diyerek mahcubiyetini örtmeye çalıştı. Bunun sonucu da " **"Senin özgürlüğünün önünde ne engel varsa onu bertaraf et. Özgürlüğünün önünde ailen mi engel, toplum mu engel, inancın mı engel, kaldır gitsin"**, diyorlar. Çocuklukta başlayan bu sınırsız özgürlük ve özgüven anlayışı başta evlilik gibi fedakârlık isteyen aile kurumunu, bütün kutsalları ve ahlaki değerleri de tahrip etmektedir. Nitekim **"Evlilik aşkı öldürüyor"** gerekçesiyle evlilikler büyük kentlerde seviyeli birlikteliğe dönüştü, yapılan evlilikler de kısa süre içerisinde boşanmalarla sonuçlanıyor.(2021 yılında evlenen 561.710 çiftten 279.557 çiftin boşanması, toplumumuz adına vehametin büyüklüğünü gösteriyor.)

Gençlerle olan beraberliklerimde (konferanslarımda)gençlere soruyorum. Dedeleriniz ve nineleriniz birbirine âşık olarak mı evlenmişler ve elli altmış yıllık evliliklerini aşkla mı yürütmüşlerdir? Evet iki ayrı cinsin ünsiyeti dün gönül işi idi, bugün ise aşka dönüştü. Evet dün gönül ilişkisi ile başlayan bugün adına ister elektrik, ister aşk deyin bunlarla başlar ama bunlarla devam etmiyor. Bunlar zamanla yerini sevgi, saygı, sadakat, sabır ve sorumluluğa bırakır. Dedelerimizin, ninelerimizin, anne babalarımızın 50 -60 yıllık evlilikleri bu ilkelerle yürümüşdür.

İnsanın yaşı ilerledikçe hayata bakışı da değişiyor. Gençlikte cinsellik ve güzellik ön plana çıkarken insanın yaşı ilerledikçe evlilik konuşma, paylaşma ve nefes arkadaşlığına dönüşüyor. Esas evliliklerin tadı da bu yaşlarda başlıyor. Evliliğin meyvesi olan çocuklar ve torunlarla daha da bir güzelleşiyor. Bütün kutsalları hiçe sayarak **" Özgürlük, özgüven, dilediği gibi kişilikli, seviyeli birliktelik adına nikâhsız olarak birbirlerine cinsellik ve yüz güzelliği ile bağlı olan gençlerin durumu göz açıp kapanıncaya kadar gelip geçen bahar mevsimine benzer."**

Bu dünyada her şeyin bir miadı vardır. Gençler baharın ve yazın sonunda gelecek sonbaharı ve kışı düşünmezlerse perişan olurlar. Çünkü bahar mevsimi gibi, tez geçen cinsellik ve yüz güzelliği gidince **" Öküz öldü ortaklık bozuldu"** sonucu nikahsız birliktelik de sona eriyor.

Burada iş ebeveynlere düşüyor. Geleceği göremeyen gençlere, büyüklerin özellikle de anne babaların çocuklarına yardımcı olmaları gerekir. Yoksa " **Benim çocuğum, özgür, özgüvenli, kimlikli, kişilikli yetişsin**" derken saygısız, geleceği perişan olan bireyler yetiştirmeyelim.

Yazımın sonunu bağlayayım. Günümüz insanın en büyük eksikliği ölümü unutarak ve çocuklarına da unutturarak yaşatmalarıdır. Batı bunu başardığı için yalnızlaşmıştır. Batıda en çok hastası olanlar Psikiyatri doktorları olduğu söylenmektedir.

Sonuç: Ölümü unutarak mutlu olmaya çalışanlar ölümü unutsa da ölüm onları unutmuyor.

Mutlu ve huzurlu olmanın yolu da " **KALPLER ANCAK ALLAH'I ANMAKLA HUZUR BULUR**"

Not: Manisa'da mukim 35.000 Afyonluyu bir araya getirdiği gibi, birleştirici ve uzlaşmacı kişiliği ile 15 hemşehri derneklerini de bir araya getirerek 15 tane hemşehriler Derneği Başkanlığını üstlenen Dr. Sayın RAGIP GÜNEŞ Manisa'da sosyal dokunun tutkalıdır. Toplumun saydığı, sevdiği ve güven duyduğu bu değerlerin halka hizmet vesilesi olan Manisa siyasetinde mutlaka bir yeri olması gerekir. Manisa'da aktif siyasetin içinde olanlar umarım bu değerleri görürler de layık oldukları yerlerde değerlendirirler. Manisa'da 10 Nolu Aile Sağlığı Merkezi doktoru ve Manisa Hemşeriler Derneği başkanı Dr. Sayın RAGIP GÜNEŞ'le ilgili ayrıntılı bilgi " Manisa'ya Değer katanlar" adlı kitabımdadır.www.kadirkeskin.net